

„A sorozat szerelmeseit
és az újonnan érkezőket
egyaránt magával ragadja.”
– *Publishers Weekly*

THE CONJURER

az igéző

A szőlő boszorkánya
Harmadik rész

fine selection

LUANNE G. SMITH

LUANNE G. SMITH

THE
CONJURER
az igéző

A szőlő boszorkánya
Harmadik rész

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

1. fejezet

A parfüm réges-régen elfogyott már, az utolsó cseppet évekkkel azelőtt érintette bőréhez, a jázmin édes illata mégis megmaradt az üvegben. Egy megszegett ígéret esszenciája. Mindazok a holnapok, amelyek nem kavarnak majd fel elméjében egyetlen szippantástól. Hunyd le a szemed, lélegezd be a veszteség bánatát, és emlékezz az álmra: hogy mi lehetett volna.

Sidra helyezkedett az üveg belsejében, bágyadtan kavargott, ahogy feltekeredett a fenéken, mint egy füstből és gyászos megbánásból álló kígyó. Ezer évig tudna ott heverni, elveszve az elmúlt dolgokról örökött emlékeiben, és egyetlen lélek sem zavarná. Biztonságban elzárva megszabadult üldözőitől, megszabadult a világ gondjaitól, megszabadult a kötelességektől és a fájdalomtól.

Egy köröm kocogtatta meg az üvegfalat. A zaj megzavarta a csendet, mint egy óratorony zengő harangja. Megfogadta, hogy hamuvá változtatja a lányt, amiért megtörte nehezen meglelt békéjét.

Yvette apró mozdulatokkal kihúzta a dugót.

– Kifelé! – szólalt meg.

A lány arrébb lépett, így Sidra már nem látta az üveg nyakán keresztül rá kukucskáló fakó szemét. Yvette cigarettájának füstje azonban áporodottan és orrfacsarón beáramlott a nyíláson. Sidra elhúzódtott, tüntetőleg nem vette figyelembe, hogy félbeszakították.

Újabb kocogtatás, csakhogy ezúttal Yvette meg is rázta az üveget. Sidra dühe fellobbant. Mélabúja feloldódott, ahogy haragja lángolt, szíve és elméje pörgött, készen állt előrevetni magát. Kilőtt az üvegből, egy tűzből és levegőből született lény, a fortyogó energia csatornája, aki láthatatlan áramlatok hátán szárnyal, amelyek meghajlanak parancsai előtt. Láthatóvá tette magát, lelke, elméje, húsa és csontjai egybeforrtak a nyílt légben, mígnem a gravitáció vonzása lehorgonyozta a testet öltött alakját a földre – vagy bármi legyen is ez az áradó fényű birodalom, ahová becsempészte magát.

– Úgy tudtam, a dzsinnek engedelmeskednek annak, aki kinyitja a palackjukat.

– Én meg úgy tudtam, megtiltották, hogy őseid otthonában cigarettázz.

Sidra Yvette felé közelített, hogy kipukkassza magabiztosságának buborékát, ám a lány nem hátrált meg többé. Most már nem, amióta belépett a szabadon áramló *Fée* erejének folyójába.

– Asszem, ma megszegünk minden szabályt. – Yvette lágyan ragyogott, miközben elnyomta a cigijét egy aranykehelyben. – Grand-Père rájött, hogy itt vagy. Egy kis „beszélgetésre” kéretett a pataknál.

Átkozott Oberon. Sidra talált egy módot, hogy megszökjön a hitetlenek bűzös városából, holott mágikus kötés láncolta oda, erre most a tündérkirály mindent tönkretelhet a beavatkozásával. De részben ezt is megjósolta a tűz.

A dzsinn megvárta, hogy Yvette összeszedje a fészülködőasztaláról a cigijét meg a gyújtóját, amiket mélyen a zsebébe süllyesztett, majd

követte a manószerű lányt ki a barlangjából, keresztül az erdőn. Az ösvény mohával és zuzmóval tarkított fakoronák alatt húzódott. A növények friss, zöld hajtásai illatoztak. Puffedt piros-fehér gombák sarjadtak a talajból a lábuknál, aprócska békák kuruttyoltak az aljnövényzetben. Angol kékcsengők visszafogott dallamot csilingeltek az elhaladtukra.

Sidra minden egyes lépést megvetett a nyirkos levegőn. A sivatagi sirokkó perzselő hőségére és csontszáraz fuvallatára vágyott. A petytyes bőrrű gyíkok társasága után sóvárgott, amik a homokszemeken surrannak, hogy menedéket találjanak a déli nap elől. Váltáságdíjat fizetne, ha még egyszer keresztbe vetett lábbal üldögélhetne a pálmafák alatt, amelyek koronaként viselik ritkás levélzetüket. Na, azokat a fákat látva tényleg megbecsülöd az életet, nem úgy, mint ezeknek a víztől dagadó monstrumoknak a láttán, amik a lábad elé szórják fényes zöld leveleiket, mint filléért elvihető szuveníreket.

– Azt mondták, az álló köveknél keresd.

Yvette a talajtól egy lábra levitált, hogy átpillanthasson egy virágzó bokor felett. Fénye és csillogása nem más, mint hozzáadott hengegés. A lány mostanában tanulta meg, hogyan használja az erejét, hogy a levegőbe emelkedjen, és minden lehetőséget megragadott képessége fitogtatására. Mintha a légáramlatokon való utazás nem csak gyermeteg játszadozás volna. A dzsinnek a levegőben születtek. Láthatatlanok. Szabadon repülhetnek bárhová a szél hátán, amilyen formában csak akarnak.

A mohacsomók és kőrögök mögött megbújó picurka szárnyas teremtmények csacsogása arra készítette Sidrát, hogy undorodva felemelje kaftánja szegélyét, nehogy a kis bestiák potyautast játsszanak. Ha tudta volna, hogy a kibírhatatlan lényecskék tetvekként lakják az erdőt, kétszer is meggondolja, hogy a *Fée* földekre tervez-e

menekülni. De nem, még nem állt készen szembenézni az ellenségével. Azzal, aki csapdába ejtette a városban. Még nem. Így hát ebben az ocsmány birodalomban kénytelen szenvedni, ameddig a szükség úgy kívánja.

Egy cserzett képű kobold az arcának repült, és nektárt spriccelt rá egy húsos virágfejből, amelyet az ösvényről szedett. Sidra elhessen-tette. Bőrének érintésétől a szárnyak sisteregve füstpamaccsá váltak. Némi elégtételt érzett a tett nyomán annak tudatában, hogy milyen hatással bír a kellemetlenkedő kis lényekre.

Yvette az álló kövekből formált körre mutatott. Fátyolszerű új ruhái, amelyek túl elegánsak egy *sármúta*hoz¹, meglibbentek a szellőtől, és második bőrként testéhez tapadtak. Újabb tündértrükk, mert a dzsinn tudta, hogy a lány több ormótlan tárgyat is a zsebébe csúsztatott, mégsem látszott nyomuk sem kecses alakján. Irigylésre méltó varázslat. Egy ilyen zseb kapóra jöhet valakinek, aki Yvette-hez hasonlóan tehetséges enyveskezű, bár a lány már nem egy utcai tolvaj benyomását keltette. Miután tisztázták egy gyilkosság alól, amit el sem követett, Yvette több méltósággal öltötte magára az udvarban élő leánygyermek szerepét, mint Sidra várta volna. Vonakodva csodálta a lány merészségét. Szabadszájú és oda nem illő volt minden helyzetben, de a dzsinn feltételezte, hogy csupáncsak hű a fajtája szokásaihoz.

– Üdvözletem.

A magas nő, ennek a helynek a királynője egy intéssel és törzszerű mosollyal köszöntötte őket egy összefont fűzfaágakból készített trónról. A lábánál két aprócska szárnyas pokolfajzat ült, mogyorót pucoltak, és belüket halomba gyűjtötték egy fonott kosárba. Sidrára sziszegtek, mintha látták volna, mit tett a harmadik teremtménnyel, amelyiknek ott kellene lennie velük.

¹ Lotyó

– Titania – szólította meg Yvette, és fejet hajtott.

– Badarság. Hívj Grand-Mère-nek, gyermekem.

A lány elfordult, hogy a férfi felé nézzen, akinek halántékából agancsok sarjadtak, és meghajolt előtte.

– Oberon... ööö, Grand-Père.

– Fejlődik a luminesszenciád – állapította meg a király. – Ragyogj még sokáig!

– Köszönöm. – Yvette szurtos kezeivel még mindig nem bánt jól a dicsérettel, de egyre ügyesebben fogadta el a kedves szavakat, nem hessegette el őket, mint a legyeket. A lány Sidra felé biccentett. – Elhoztam, ahogy kértétek.

A dzsinn magát kihúzva, semleges arccal állt a formális társalgás ideje alatt. Ezek a jelentéktelen *Féek* vajmi kevésbé érdekelték a helykönnyű testükkel és narcisztikus pózolásukkal. Ő mindössze azal törődött, hogy birodalmuk rejtettsége biztos menedéket nyújt számára a világ többi részétől. Ennek ellenére, amikor Oberon végül felé fordította figyelmét – aranyló szemét megvilágították az erdő árnyalatai, a reggeli fényben nem is pislogott –, Sidra le sem tagadhatta volna, hogy érezte a király felségjogának teljes súlyát a vállára neheznedni. Hallott történeteket a *Féek* királyáról. Hogy milyen büszke. Milyen elnéző. Most meglátta az igazságot a szóbeszédben, ahogy az uralkodó megforgatott egy borospoharat a kezében, mielőtt egyetlen mohó korttyal kiitta a tartalmát.

Oberon megtörölte a száját a kézfejevel.

– Nyitottak vagyunk a birodalmunkba érkező vendégek felé – kezdett bele. – Természetünknel fogva társaságkedvelő nép vagyunk. Büszkék a szokásainkra és az ajándékokra, amelyeket szabadon megosztunk. – Letette a poharat és előrehajolt, szemöldöke tölgylevélként megfeszült. – Azonban nem vagyunk hozzászokva potyautasok

bújtatásához, akiknek egyetlen kívánsága, hogy elrejtőzzenek a világ gondjai elől.

Sidra próbált érzelemmentes maradni, de felső ajka saját akaratánál fogva megvonaglott.

– A lány leplezett le?

Oberon hátradőlt, mintha elcsodálkozott volna a kérdésem.

– Úgy véled, egy király az unokájára hagyatkozik, hogy felvilágosítsa, mi folyik a tulajdon királyságában? Jelenléted felfedte magát, akár forró parázs a hópelyhek között, abban a pillanatban, hogy megérkeztl.

Sidra elvesztette az időérzékét. Mióta tudja a király, hogy itt van? Mióta nem tesz semmit? Hetek óta? Hónapok óta? Elkövette azt a hibát, hogy alábecsülte ezt a fényből és könnyelműségből gyúrt teremtményt?

– Bocsánatodat kérem, Oberon.

A szavak hamuízta hagytak a nyelvén, de csak ennyi jutott eszébe, hogy megőrizhesse talpalatnyi helyét ebben a birodalomban.

– Megbocsátok. Azonban hamis alázatosságod itt nem válik javadra.

Düh forrongott Sidra bőre alatt, bizsergető hővel öntve el egész testét. Hogyan működne a mágiaja a *Fée* földeken egy király ellenében? A fák nyirkossága megtorpanásra készítette, annyi párával volt körülvéve. A tüze talán csak fulladozna és sisteregne.

– Nem az ő hibája – szólt közbe Yvette a bűnbánat ritka megnyilvánulásával. – Én voltam. Elloptam egy kívánságot Sidrától, így tartoztam neki egy szívességgel. Egy üvegcsében rejtőzött. Én vigyáztam rá, amikor itt landoltunk. Az én titkom volt. El kellett volna mondanom nektek.

Sidra büszkén egy fokkal feljebb szegte a fejét.

– Egy tűzjóslatot követtünk.

Oberon látszólag eltöprengett ezen a magyarázaton, miközben belélegzett egy szállongó illatot.

– Tisztában vagyok a dzsinnek jövőbelátó hatalmával – mondta tekintetét Sidrára szegezve. – A szikra, amelytől a mágiatok fellobbant, talán ősibb a forrásnál, amelyből az én népem előszökkent, ám jól tennéd, ha észben tartanád, hogy nem te vagy köztünk az egyetlen, aki képes látni a jövőt.

A király felállt, és egy madárfürdőhöz sétált, amely két álló kő közt búj meg az uralkodó ágas-bogas trónusa mellett. Egy manótrío lógatta a lábát a vízbe, fröcsöltek és kacarásztak az arcokon, amiket a tükröződő felület mutatott nekik. Oberon elhessentette őket, hogy a lényecskék szálljanak át, és bújjanak meg a hosszú, mohos palástban, amelyet viselt. A tündérr király széttárt ujjait a víz fölé emelte, hogy lecsendesítse azt. Szeme egy pillanatra követett valamit, ahogy keresztül nézett a folyadék felszínén. Félig elmosolyodott, aztán fintorgott, miközben egyik tölgyes szemöldökét felvonta a lány nagyanyja felé. A nő tiltakozott és elrejtette a mosolyát, amikor a király egyik ujját belemártotta a vízbe, és hétszer megkavarta, míg kicsike örvény nem forgott előtte. Figyelte a körbe-körbe folyó vizet, majd a madárfürdőre simította a kezét, mintegy megpecsételve a varázslatot. Egy sóhaj kíséretében Sidra és Yvette elé lépkedett. Mögötte a királyné az alsó ajkába harapott.

– A sors hosszan kanyargó szálai elemésztik önmagukat, ha túl sokáig hagyjuk körbe-körbe haladni őket – szónokolt, tekintetét szorosán Sidráéba kulcsolva, miközben fölé tornyosult. – Saját farkát kergető kutya. Kígyó, amely felfalja önmagát. Éhes kezdet, amely megsemmisíti a véget. – Szeme a prófécia fényével ragyogott, mint ha félig még mindig a vízió rabja lenne. – Megértem, hogy a te fajtád

szívesebben húzódik meg az árnyak között. Nem tartozol ide. Nem rejtőzhetsz tovább a határaitmon belül – fejezte be, és visszatért a Titania melletti helyére.

A Sidra ujjbegyeibe kúszó tűz pulzált, könyörgött a szabadon eresztésért. Átkozott tündér, amiért a dolgok mögé tekintett. Látta a dzsinn fájdmát és vigasztalan jövőjét? Ennyire kevésbé törődik az ő sorsával, hogy eltaszítaná, ahogy egy levél hullik le valamelyik groteszk fájáról?

A fecserésző lények a levegőbe emelkedtek, mintha csak pimaszkodni akarnának vele. Vajon elég közel merészkednek-e, hogy meghúzkodhassák a köntösét?

– De mi van, ha jó oka lenne a maradásra? – könyörgött Yvette, ahogy csak egy unoka tud.

A király kétkedő pillantást vetett rá, amitől a fák legvaskosabb ágai is megremegtek.

Sidra lepöckölt egy lehullott falevelet a válláról.

– Nem fogok menedékért esedezni egy vendéglátónak, aki nem lát szívesen.

– De nem mehetsz vissza. Az a rohadék ripityára fog törni.

– Nem szorulok rá, hogy felszólalj az érdekemben, te lány.

– Oh là là, csak segíteni próbáltam. Rendben, hajrá, érd el, hogy száműzzenek! A soha viszont nem látásra.

Egy kolibrinél nem nagyobb teremtmény Sidra arca előtt verdesett. Meztelen volt, eltekintve a feje két oldalára kötözött gesztenyefagalylyaktól, amelyek Oberon agancsát voltak hivatottak utánozni. A manó elvgyorodott, mielőtt levizelte Sidra kaftánját.

– Ez a példa a ti híres *Fée* vendégszeretetetekre? – fanyalgott, feltartva tönkretett selyemöltözéke ujját, hogy mindenki lássa. – Akkor jobb is, ha elmegyek.

Yvette a szemét forgatta.

– Ez csak pár csepp.

Sidra forró levegőt lehelt a mocskos kis lényre. Nem égette éppen szénné, de ami haj nőtt a fején, leperzselődött a csupasz fejbőrig. Gallyakból álló agancsa hamuvá porladt, mielőtt elröppent, hogy királynője mellett duzzogjon.

– Elég legyen! – Oberon felállt. Szárnyas alattvalói mozdulatlaná dermedtek a levegőben, várták, milyen irányba fog fújni a szeszélyes királyi szél. – Nem viseltetek rossz szívvvel irántad vagy a fajtád iránt, dzsinn, de nem tartozol ezekhez a földekhez. Nem azért, mert nem látunk szívesen, hanem mert a sorsod a visszatértekre vár a másik világban. Az élet következményei nem tűnnek el csak úgy egyszerűen, mert ráleltél egy ideiglenesen biztonságos helyre.

– Meghajlok a sors törvényei előtt, de azt tudnod kell, hogy csupán halál vár rám, ha visszatérek a hitetlenek városába.

– Valaki megköttöbűbájt vetett rá – fűzte hozzá Yvette, és Sidrára sandított a szeme sarkából. – Hajlamos ily módon kihozni a gyűlöletet másokból.

A dzsinn kivillantotta a fogát, de ellenséges érzülete nem tartott ki. Rá nem jellemző módon visszafogta magát, elfordult, mert az érzései azzal fenyegettek, hogy kioltják a tüzét.

– Nem mehetek vissza oda – mondta elszántan, amint visszanyerte önuralmát. – Ne kösd gúzsba a tüzemet azzal, hogy visszataszítasz arra a helyre! Inkább süllyedjek az üveg fenekére egy örökkévalóságra, mint hogy újra a gyásznak abba a forgószelébe hajítsanak.

Oberon megfogta a felesége kezét, átgondolta a dzsinn kérését.

– A törvények, amelyeknek mindannyian engedelmeskedünk, nem engedik, hogy passzív és stagnáló állapotban maradj. Senki útja nem torpan meg élete delén. Folytatódnia kell a végső célja felé.

Titania alig érzékelhető hangot képzett a torka hátuljában, majd eltakarta a száját, hogy leplezze suttogását. A királya közel hajolva hallgatta. Egy perc elteltével kiegyenesedett, szemében egy ötlet szikrája csillant fel. A dzsinn átkarolta magát enyhén nedves kaftánjával, mintegy pajzsként védve magát az ítélettől.

A Tündérek Királyának egyik szárnyas szolgája átnyújtott egy fából faragott botot, amelynek tetejére kristályt rögzítettek.

– Alapos megfontolást követően menekülőutat biztosítok neked a városból, amelyhez hozzákötöttél – jelentette be Sidra hatalmas megkönnyebbülésére.

Majd hozzátette, hogy „azonban”, amitől olyan rémület vett erőt a dzsinnen, hogy azt kívánta, bárcsak előbb megkapaszkodott volna valami szilárdban.

A levegőben lógó szó volt az utolsó, amire emlékezett, mielőtt keresztülpréselték egy világok közötti keskeny hasítékon, ahol ragyogó fények villódtak, mint napfény a vízen.

2. fejezet

Egy parányi zöld kacs kibomlott Elena kezében. Most még kicsi és törékeny, de heteken belül szívós horgonnyá válik, amely elég erős hozzá, hogy megtartsa a szőlőt, amikor a gyümölcs duzzadtta és súlyossá érik. A szőlőtőkére helyezte a kezét, és lehunyta a szemét, figyelte az odabent zsizsegő életet. Sejtek fújódtak fel és eresztettek le, ahogy a tápanyagok a talajból a gyökereket hizlalták, amelyek kapaszkodtak a növekedéshez kellő energiába. A növény kilátásaival elégedetten Elena a szőlő fás tőkéje köré tekerte a kacsot, majd felakasztott egy mustármagból és rozmaringból készített amulettet, hogy megvédje a növények sorát bármiféle sötét bűbájtól, ami éjjel a gyökérkorona köré kúszhatna gomba telepítésének reményével.

Egy méh zümmögött a nő fülébe, megosztotta a szőlészetről alkotott jó véleményét.

– Igen, ebben az évben gyorsan hajtanak – értett egyet a nő.

A feje felett sütő napnak legalább annyi köze volt a fejlődéshez, mint a lány reggeli esőknek, amelyek az utóbbi három napban

hullottak. Mindent összevetve, ő és a méhek egyhangúlag úgy vélték, bőséges évnek néznek elébe. És nem csak a szőlő szempontjából. A pincét hasas hordók töltötték meg az előző év szüretéből – ez volt az első, amióta visszatért az átok után, amely kis híján mindent elpusztított. Csupán néhány hónap még, és palackozni fogják a bort, majd eladásra kínálják a vevőknek kontinensszerte, akik készek ládaszám vásárolni. Ha melléjük szegődik a szerencse, talán összekaparnak annyi hasznot, hogy megjavíttathassák a lyukas tetőt a házon, mielőtt a padlásgerendák elkorhadnak.

Három sorral arrébb Jean-Paul a tőkék megköötésével foglalatostkodott, olyan pozícióba édesgette őket, hogy elbírák a borhoz nélkülözhetetlen súlyos szőlőfürtöket. Noha halandó, természetes összhangban él a szőlőnövényekkel. Nem tudott róla, de icipicit felé hajoltak minden alkalommal, amikor lehajolt, hogy a tövüknél ásson.

Jean-Paul lecsippentett pár kósza rügyet, aztán levette a baretjtét. Ez a munka fizikailag igénybe veszi az embert, kosszal jár, és soha nem ér véget, viszont egyikük sem lett volna szívesebben sehol másutt, mint a szőlősorok közt állva – kivéve talán a hitvesi ágyukban. A férfi megtörölte homlokát a ruhája ujjával, és kortyolt egy kis vizet a kulacsából. Ivás közben tekintete megakadt valamin a domboldalban.

– Megint ott van – mutatott a távolba. – A kutya, amelyikről meséltem.

Elena követte tekintetét, ám csupán a kutya barnán kunkorodó farkát látta, ahogy az állat lebukott a növényesorok közé.

– Három napja erre lófrál már. – Jean-Paul visszatette a sapkáját, és elvigyorodott. – A tieid egyike?

Viccnak szánta, de az átváltoztatás mindig elképzelhető. Felesége leárnyékolta a szemét, és mozgást keresett a szőlősorokban. Megrezzent egy levél, mire kiszúrta az állatot, ami őt bámulta a dombtetőről,

száz méter távolságból. Mozdulatai természetellenesen gyorsnak tűntek, még kutyához képest is.

– Azt mondod, három napja?

– Talán a régi Du Mond-birtokról jön. Új tulaj költözött be.

– Lehetséges.

Elena leeresztette a kezét, és visszatért a munkához: a szőlőket igazgatta, hogy a legkényelmesebben dőljenek neki a karóknak a hosszas érési időszakban. Arany karikagyűrűje megcsillant a napon, ahogy kezét rásimította a tőkékre. Az előző ősz eseményei után, amelyek majdnem megfosztották megélhetésétől mint szőlőboszorkány, minden egyes feladatot több odaadással végzett, megbecsült minden új levelet és rügyet, amelyek kinyíltak a világra. Kevés híján engedett az anyai érvonala vonzásának, hogy egyre mélyebbre ássa magát a mérgek művészetében, amíg a tudás összegyűlik az ujjbegyeinél a galóca aljának vagy a nadragulyamag kemény burkának pusztára érintésére. Végül ellenállt a hívásnak, megtagadta anyja ráhatását. Most pedig az energia pozitív áramlata, amiért harcolt, nem ütközött semmiféle ellenállásba, ahogy átfolyt szívében és kezein, hogy biztassa a szőlőt, és előcsalogassa gyümölcsét.

Valami mégis kapálózott belül, az intuíciója figyelmét követelve. Ismét felpillantott a dombon álló kutyára. Az állat egyenesen őt bámulta. Fülei nyugodtak maradtak, ugyanakkor éberek, mígnem a bal hirtelen megrándult. Hallott valamit. A hang irányába fordította az orrát, hogy beleszaglásszon a levegőbe. Elena a nyakát nyújtogatta, hogy lássa, mi keltette fel az eb érdeklődését. Az úton két alak sétált, egyenesen a szőlészet felé tartottak. Egyikük legalább egy lábbal magasodott az őt kísérő férfi fölé, fekete hajszálcsíkos öltönyt viselt meg keménykalapot. A másikuk hosszú fehér csuhába és szalmakalapba bújt.

Áh, Anselm testvér.

– A megérezésed van olyan jó, mint Grand-Mère-é volt – jegyezte meg, és hagyta, hogy hangját egy varázsige a kutya füléig repítse.

Az állat megriadt, amikor szavai célba értek, és odafordította a fejét, hogy megint őt nézze.

– Mit mondtál? – kérdezte Jean-Paul.

– Társaságunk van.

A pár betette a kezükben lévő *sécateur*öket² egy kosárba, majd kíséltak a szőlősorok közül, hogy Château Renard udvarán köszöntsék a látogatókat. A név sokkalta nagyobb birtokot sugallt a szerény, Chanceaux Valley-re néző hatszobás háznál. Mielőtt a férfiak hallótávolságba értek, a dombon figyelő eb fejét-farkát lehorgasztva elügetett.

Jean-Paul letörölte a verejtéket a homlokáról egy kendővel, majd a nyaka köré kötötte. Anselm testvér odaintett az útról, de a társaságban érkező férfi nem tett hasonló kísérletet arra, hogy barátságosnak tűnjön. Őt rossz hírek lehelete lengte körül, gondolta Elena, ahogy nézte, milyen mereven és kényelmetlenül lépdel az öltönyében.

Viszonozta a köszöntést, majd kötényébe törölte a kezét, nem mintha ezzel sokat javított volna a levelek lecsipkedése miatt a hüvelykujja körme alá ágyazódott piszkon.

– *Bonjour* – köszönt a szerzetes, amikor odaért hozzá.

Levette a kalapját. Egy ősz hajtincs égnek állt a füle mellett.

Elena arcon csókolta, üdvözölte. Az idős ember szokás szerint élesztő, ecet és érett sajt illatát hozta magával. A nő odébb lépett, és várt, amíg Jean-Paul átöleli a szerzetest, és megrázza a kezét. Az idegen szem az enyhe hunyorításból ítélve csipetnyi gyanúval méregette.

– Elnézést kérek, amiért bejelentés nélkül jelenünk meg – szabadkozott Anselm testvér –, de az úriember azt mondta, sürgős természetű

² Metszőolló

ügyben jött. – Kalapja karimáját forgatta a keze között. – Hadd mutassam be Jamrát...

– Maga Elena Boureau?

A férfi nem nyújtott kezét bemutatkozásképpen, még barátságos pillantásra sem méltatta.

– Most már Elena Martel – felelte a nő, felnézve a szokatlanul magas idegenre.

– Áh, gratulálok, madame. – Megköszöri a torkát, és sebtében témát váltott. – Bocsássa meg, hogy így magukra török, de abban reménykedem, hogy megtalálok valakit, akit maga is ismer.

– Bizonyára – hagyta rá Elena, bár ösztönei azt súgták az ajkának, hogy olyan keveset mondjon, amennyire csak lehetséges.

Nem olvasott olyan jól az előjelekből, mint Grand-Mère, de maga előtt látta az idős nőt, amint a mellkasát markolássza ennek a férfinak az érkezése miatt. Mivel váltotta ki, hogy Elena intuíciója riadót fújjon? Közelebről megnézve, a férfi bőrszíne a romlott hús árnyalatában játszott – zsíros, sárgás, szegényesen táplált. Vagy esetleg fekélytől szenved, és a sok keserű epe fájdalma a felszínre emelkedett a bőrére. Ha gyógyítói jótanácsért jött, vannak boszorkányok, akik sokkal jobban rá vannak hangolódva erre a bizonyos művészetre, mint ő a gyógynövényeivel.

– Azért jöttem, hogy beszéljek magával – szögezte le az idegen, szinte mintha követte volna a gondolatait.

Anselm testvér megkísérelt magyarázattal szolgálni.

– Jamra üzletember. A városból. Úgy hiszem...

– Sidra – mondta a férfi, ismét türelmetlenül a szerzetes szavába vágva. – Maga volt az, aki segített neki kijutni a városból, nemde? El kell mondania, hol találom meg. Roppant sürgős.

Égett föld szaga szállt fel a helyről, ahol a férfi állt.

A boszorkány először azt hitte, a szag a *brouette*³ hamvaiból árad, amit télen az öreg szőlők tövéhez borítottak. De nem. A szag a férfiből származott. Élesebben is szemrevételezte. Nincs auraspektrum, de attól még ugyanúgy természetfeletti. Minden bizonnyal dzsinn, bár nem olyan, amilyen Sidra. Míg Sidra tüze valódi melegséget sugárzott, a férfié egy lángokban álló tető beszakadására hasonlított.

Jean-Paul megmerevedett.

– Mit is mondott, milyen üzletben utazik?

– Nem hozzád beszéltem. – Jamra Jean-Paulra meredt, tekintete figyelmeztette, nehogy még egyszer félbeszakítsa. Csak aztán fordította újból Elena felé a figyelmét. – Hol van?

Szóval rossz hírekkel érkezett, és még rosszabb természettel.

– Nem vagyok biztos benne, hogy ez magára tartozik – válaszolta Elena, gyorsan felvéve az idegen hűvös modorát.

Jean-Paul összeszorította az állkapcsát, miközben lépett egyet, hogy felesége mellé helyezkedjen, és így szükség esetén szembe tudjon szállni a férfival. Édes, igazán... Mindig úgy érezte, jobban megvédheti őt, mint önmaga, de hát a halandó férfiak mindig is nagy véleménnyel voltak meglehetősen átlagos képességeikről.

– El fogja mondani, amit tud – makacskodott az idegen.

Elena egy bökést érzett az ösztöneiben, mintha a másik megpróbált volna belenézni az emlékeibe. Nos, ez kimondottan nagy udvariatlanság.

Anselm testvér megköszöri a torkát. Elena megtanulta ezt önérvényesítésként becsülni.

– Úgy fest, tévesen ítékeztem – állapította meg, megrovó pillantást kockáztatva az idegen felé, mielőtt megint a házaspárhoz beszélt volna. – Bocsánatot kérek, ha gondot okoztam azzal, hogy idejöttünk.

3 Talicska

Mielőtt a férfiak többet tehettek volna a kakaskodásnál, Elena megkérdezte:

– Honnan ismeri Sidrát?

Jamra szénfekete szeme a nő felé fordult.

– Házasság révén húgom. Attól tartok, olyan bajban van, amit nem tud kezelni.

Hmm, előfordulhat. Mégsem érezte úgy, hogy a férfi elmondta a teljes igazságot.

– Félek, a semmiért tett meg ilyen nagy utat – mondta Elena. – Sidra nem tájékoztat arról, merre jár-ke. Ha elhagyta a várost, azt saját szakállára tette.

– Nem, boszorkány, biztosíthatlak, hogy azt nem tehette volna meg.

A férfi úgy méregette, mintha hazugnak tartaná.

Jean-Paul meglegelte a dolgot. A vendégszeretet nem terjed ki arra, hogy idegenektől nyeljen le bárdolatlanságokat a tulajdon udvarának kőburkolatán állva.

– A feleségem elmondta, amit tud – avatkozott közbe. – Most pedig azt hiszem, ideje, hogy távozzon.

Kormos faszén orrfacsaró büze töltötte meg a levegőt. Jamra elmosolyodott, mint a prédájára rávetődni készülő kígyó.

Aztán hangulata átcsapott bosszúállóba.

Jamra elnyomakodott Jean-Paul mellett, és erőteljesen mellkason taszította. Jean-Paul követte, dühe és sérült önérzete megmutatkozott minden kövön koppanó lépésében, de nem tudott lépést tartani a gyorsan mozgó, fekete öltönyös férfival. A dzsinn a legközelebbi szőlősor előtt állt meg. Az öreg töveket még Grand-Père ültette fiatalkorában.

– Nem mondjátok el, amit tudtok? Rendben.

A dzsinn intett, ujjai széttárva, tenyere kifelé.

– Ne! Kérem! – kiáltott fel Anselm.

A sornyi szőlő elfonnyadt, barnává és feketévé aszott, mint egy bogár levetett páncélja, majd a földre omlott egy kupac törekeny levélként, amelyek millió darabra estek szét.

Elena élesen összerándult, mintha kiszorították volna belőle a levegőt. Váratlanul érte a pusztárosszindulat, hogy valaki elpusztított egy ilyen nagyszerű és becses dolgot. Egy pillanatig csak állt a döbbenettől, pislogva figyelte a látványt. Amikor a veszteség mértéke világossá vált számára, energianyaládba gyűjtötte haragját. A belsőjében tekergett, egyre magasabbra és magasabbra szította, mígnem elektromosság pattogott a bőrén. Jean-Paul, mintha bizseregne a felőle sugárzó energiától, oldalra lépett, mindkét karját a szeme elé emelte. Anselm is csodálattal hátrált el.

– Szél és tűz, pörögj-forogj, az erőmmel itt most torolj!

Elena keze remegett, amikor egyik tenyerében tűz materializálódott, a másikban pedig a szél hatalma. Forgatta a kezét, összekeverte a két elemet, majd az örvénylő tűztornádót a férfira zúdította a mágiájától telő legnagyobb erővel. Amikor az energialöket kilövellt belőle, félresöpörte a haját a szeméből, és készen állt az újabb csapásra, mielőtt a dzsinn magához tér. Ehelyett arra eszmélt, hogy ellenfele három méterrel jobbra áll kinyújtott kézzel, eltérítve igéjének erejét egy második sornyi szőlő irányába, és mosolyog, miközben fél hold területen lángra kapnak a kifejlett szőlőtőkék.

Jean-Paul kezeit a feje tetején összekulcsolva olyan hangot adott ki a kár láttán, mint egy sebesült állat.

– Nem használhatsz ellenem boszorkánytüzet a győzelem reményében – kárörvendett Jamra, komótosan egymáshoz dörzsölve a tenyerét. – Még egyszer utoljára kérem. Mondd el, hol találom Sidrát!

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Hunyorított, mintha tanulmányozná Elena tátott szájú iszonyatát a tűz által végzett pusztítás nyomán. – Mondd meg, és megkíméllek a további fájdalomtól, amit ezeknek az élő dolgoknak az elpusztítása okoz számodra!

Milyen mágiát idéz meg a dzsinn a kezei közti hóvel és statikus elektromossággal? Milyen gondolatokat olvasott ki a fejéből, amelyeket nem tudott leplezni előle? Még mindig talpra állhatnak a károkból, ha a férfi most távozik. Ő és Grand-Mère rosszabbat is elszenvedett jégesőktől, újra kellett ültetniük a tőkét, miután a szőlőket péppé verte a jég. Ő meg Jean-Paul megtehetik ugyanezt.

Anselm testvér Elena könyökére tette a kezét, mintegy biztatásképpen.

– Ha tudod, hol van ez a Sidra nevű nő, nem lenne jobb elmondani neki? – tudakolta. – Legalább megkímélitek magatokat még több ártalomtól.

– Nem mondhatom el azt, amit nem tudok.

De még ha tudná is, akkor sem árulná el, gondolta, miközben a fekete keménykalapos őrület szuggerálta, hogy menjen el.

– Akkor meghoztad a döntésedet – állapította meg a dzsinn.

A prédájára lecsapó sólyom gyorsaságával vetődött rá Jean-Paulra, feje két oldalára tette a kezét. A borász küzdött, hogy kiszabadítsa magát a dzsinn markából, ám mielőtt Elena kiejthetett volna a száján még egy haszontalan varázsigét, a férje a földre rogyott.